

אימו יפה כתה לזכרו:

שברק היה בן 33, נשוי לאנה ואב לנוגה. הוא עבד כאנליסט בחברת טבע והיה חלומו של כל הורה, אח ואחות, אישה ובת.

ממאות המנחמים שהגיעו אלינו שמענו איך ברק נגע בכל אחד, ודמותו של הבן שהכרנו הלכה והתחדדה עם כל מפגש של מי שהכיר את ברק לרגע קט או לזמן ממושך. בין היתר הגיע גבר צעיר שישב שקט ומרוחק והביט בנו. פניתי אליו לבסוף ושאלתי אותו לשמו ולקשר שלו לברק. הגבר ששמו ע' שיתף אותנו בסיפור הבא:

בשנת 2009 פגש ע' את ברק בטירונות. ע' היה בטירונות של הנח"ל וברק בשייטת. ע' סיפר שזו הייתה אחת התקופות הקשות בחייו. הוא היה מנותק מכולם ומכונס בעצמו. הוא התקשה במיוחד להתמודד עם אווירת התחרות בטירונות. ע' סיפר שבתוך כל זה, ברק היה היחיד שראה אותו וזיהה את הפגיעות שלו. הוא עודד את רוחו וניסה בכל כוחו לעורר בו מוטיבציה והתייחס אליו במאור פנים וברגישות. נתן לו לחוש אהוב ומוערך.

כששמע ע' על האסון זיהה מיד את שמו של החייל הצעיר שעשה עמו חסד לפני שנים. כך הוא כתב בספר שהסתובב בין המנחמים:

'הגעתי לכאן להגיד תודה על נקודה בזמן, זניחה כביכול אך בעלת משמעות בליבי ובנשמתי, תודה על האנושיות ועל ליבך הטוב והיפה. יש במפגשים הקצרים האלה משהו חזק שמזקק את תמצית חיינו. יש בכך מזור ותקווה. הרבה דברים אינני יודע עליך, אבל ברק בן ה-18 – חקוק בליבי'.

מכל הסיפורים המדהימים ששמענו על ברק זה היה אחד המרגשים ומילא את ליבנו בגאווה גדולה. אנחנו מבקשים להדהד את הסיפור ואת המסר: בכל מקום ובכל סיטואציה שבהם נהיה, חובה עלינו לחפש ולזהות את זה הזקוק לעזרה שלנו, למבט האנושי, לקול הרך, לתחושה שהוא ראוי ואהוב.

מי ייתן ונזכה לאמץ את הסיפור הקטן והמופלא הזה ולהיות האור עבור זה הנמצא בחשיכה.

אביו אבי כתב לזכרו:

מוקדש לאנה ונגה אהבות חיו

ליפה, נועם ואילון המשפחה

ולצוות המופלא של ברבי/נתי מסיירת גבעתי.

עיצרו את כל השעונים, נתקו את הטלפון.

השתיקו חתולה מייללת המבקשת לשתות ולאכול.

השקיטו גיטרה ותופים, תנו לדממה כבוד.
הביאו את ארון הקבורה
עטוף בדגל הלאום.
והרשו-נא לאבל לבוא.
קיראו למטוסים לעוף מעל ראשון לציון,
ולצייר בשמיים שתי מילים: ברק איננו.
קישרו סרט אבל על צוארי האנשים בכיכרות.
ולשוטרי התנועה, ליבשו כפפות שחורות.
הוא היה הצפון שלי, מזרח ומערב,
יום החול שלי, ימי החג, אביב וסתיו,
הוא היה השיר, הירח, וכל כוכב אשר ראיתי
חשבתי שנאהב לנצח, וטעיתי.
מי צריך עכשיו כוכבים.
כבו אותם.
כסו את השמש, ואת הירח גם.
רוקנו את הים,
כי ברק כבר לא יבוא לגלוש בו.
עיקרו את היערות,
כי ברק כבר לא יבוא לרכוב.
כי מעכשיו שום טוב כבר לא יכול לקרות.
הביאו לנו חברים מהצוות
להתרפק על זכרונות.
הביאו לנו חברים מהצוות
לספר על נשימות אחרונות.
הביאו לנו את הצוות לחיבוקים גדולים כדי להריח את הריחות של כל החברים:
מתן לזר
רפאל אליאס מושיוף

אדם ביסמוט

איתמר טל

ברק בן ואליד

חברי נפש מסיירת גבעתי שבחייהם ובמותם לא נפרדו.

אני מקווה שאתם שם למעלה בגן שכולו עדן.

אוכלים ארוחת בוקר ביחד וצוחקים על כולנו הקטנים כאן למטה.

ולכם הצוות המופלא של בראבי/נתי שנמצאים כאן איתנו. תהיו חזקים,
תתאוששו מהאובדן העצום, חיזרו לפעילות במהרה.

אנחנו ועם ישראל צריכים אנשים מופלאים וערכיים כמוכם שישמרו על כולנו.

חיזרו בשלום הביתה יחד עם כל חיילי צהל.